

Σ' ΕΝΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙ

«Πάρτο» μούπες, καὶ στάλαζε τὸ μέλι ἀπὸ τὰ χεῖλη
κι' ἓνα τραγοῦδι ὑψώθηκε μαγευτικὸ σὰ χάδι !
Μὲ τόση χάρη θεϊκὴ σὰν ποιὸ ἀγγελουῖδι ὠμίλει ;
Νεράϊδα ποιά τραγούδησε τ' ἀξέχαστο τὸ βράδυ ;

Ὅπως ὁ ἄνεμος φυσάει στήν κοιμισμένη λίμνη
κι' ἀναταράζεται ὁ βυθὸς κι' ἀχολογáει τὸ κῦμα,
ἔτσι ἡ καρδιά μου σκίρτησε κι' ἤρθαν στὰ χεῖλη μ' ὕμνοι,
ποὺ νὰ στοὺς ψάλλῃ δὲ μπορεῖ ἡ λύρα μου, τὶ κρῖμα !

«Πάρτο» — μούπες — μὰ τὴν αὐτὴν με βλέπει μαραμένο,
παραπονιάρικα, γιατί νὰ χάσῃ τὴ δροσιά του,
ποὺ θ' αἶπαρνε ἀπ' τὸ στήθος σου τὸ ποθοπλανταγμένο
καὶ θὰ μοσκοιτρεφότανε κι' ἀπὸ τὴν ὠμορφιά σου.

Ἡρθες ! γιατί ἤρθες ; ἤσυχα περνοῦσα τὴ ζωὴ μου
μετὰ ἀπὸ τόσες τρικυμίες, τόσες ἀνεμοζάλες ...
Κάποια γαλήνη αἰώνια ποθοῦσεν ἡ ψυχὴ μου
καὶ τὴν τῆς ξαναγέννησες νιὲς ἔγνοιες καὶ μεγάλες !

ΨΥΧΟΥΛΑ

Ψυχούλα παραστρατημένη,
σ' ἔρημο δρόμο πλανεμένη,
ἄνοιξε πάλι τὰ φτερά,
καὶ στὰ γαλάζια οὐράνια πέτα,
ἄστρο, τ' ἀστέρια σὺ χαιρέτα
μὲ μιὰν ἀγγελικὴ χαρά !

Πεζὴ ἡ ζωὴ μας πίκρες, πόνοι
γι' ἀπόλαψή μας εἶναι μόνη
σὴν πρόσκαιρην αὐτὴ ζωή.
Χαράστονα ποὺ ξεγελιέται
σὲ μιὰν ἀγάπην καὶ ξεχνιέται
ὥς ποὺ νὰ φύγῃ κι' ἡ πνοή !

Χιτὲς κάποια θλίψη πέρασε στὴ χαρωπὴ ψυχὴ σου
 κι' εἶχες τὴν ὄψη θλιβερόν.
 Μὰ πόσο ἡ θλίψη ταίριαζε στὴν παιδικὴ μορφή σου
 καὶ πόσον ἦσουν τρυφερή.

Ἔτσι μ' ἀρέσεις! Στὴ ζωὴ ποτὲ δὲ μὲ ξιπάζει
 ἀνθάδικη χαρά.
 Νοιώθ' ἡ ψυχὴ βαθύτερα σὰν τὴν ἀναταράζει
 κρυφὴ μὰ συμφορά!

† ΤΥΜΦΗΣΤΟΣ

VOLUPTAS

Νωθρὸ καράβι ἐσάλλαρε ἡ ψυχὴ
 ἀπόψε μέσ' τῆς νύχτας τῇ γαλήνῃ,
 μὲ τὴν κρυφὴ πού γεύτηκε ἡδονή
 μ' ὅλη τὴ σιωπὴ πού ἐντὸς της κλείνει.

Καὶ πλέει πρὸς τὰ λιμάνια τῆς χαρᾶς
 τᾶφταστα, τὰ ὠραία καὶ τὰ μεγάλα
 κάτω ἀπ' τὰ μάτια τῆς ἀστροφεγγιᾶς
 σὲ θάλασσα ἀπὸ γιούλια, ἀχνὸ καὶ γάλα.

Καὶ λάμνοντας στὴ θάλασσα, μ' ἄβρès
 κλωστὲς στὴ σιωπὴ μέσα ἀργοκλώθει
 θριαμβικὸ τραγοῦδι ἀπ' τὶς φωνὲς
 πού ἀπόψε νὰ σκιροτοῦν ἐντὸς της νιώθει.

Καὶ πάει ἀργὰ σὰν κύκνος ξωτικὸς
 στὰ σκοτεινὰ θαλάσσια μονοπάτια,
 μ' ἀχνὸ μᾶς ἡδονῆς νωπῆς τὸ φῶς
 καί, μὲ θολά, βαρειά, κλειστὰ τὰ μάτια.

PITA N. ΜΠΟΥΜΗ